

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
Кафедра корейської філології

Курсова робота

з корейської філології на тему:

СТИЛІСТИЧНІ ФУНКЦІЇ АРХАЇЧНОЇ
ЛЕКСИКИ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ В ХУДОЖНЬОМУ ДИСКУРСІ

Студента групи Кор 26-21

факультету східної і слов'янської філології

денної форми навчання

Освітньої програми:

Корейська мова та література і переклад

Спеціальності 035 Філологія

Спеціалізації 035.066 Східні мови та
літератури (переклад включно),

перша – корейська

Філіппов Давид Олексійович

Науковий керівник:

Пророченко Н.О.

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

Київ – 2023

ЗМІСТ

ВСТУП

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ЗАСТАРІЛИХ СЛІВ У
КОРЕЙСЬКІЙ МОВІ.....

1.1 Лексичні особливості історизмів та архаїзмів..... 5

1.2 Сучасний стан досліджень застарілої лексики у мовознавстві..... 12

Розділ 2. Практичні аспекти дослідження лексики корейської мови

2.1. Древньокорейська мова. Історія виникнення корейської мови в
історичному дискурсі..... 20

2.2. Принципи класифікації застарілої лексики корейської мови 33

ВИСНОВКИ

АНОТАЦІЯ

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТКРАТУРИ

Вступ

Ця курсова робота присвячена темі: «Стилістичні функції архаїчної лексики корейської мови в художньому дискурсі». Предметом дослідження є процес утворення застарілих слів у корейській мові. Ми розглянемо історичні чинники появи застарілої лексики та зміни мови.

Метою даної роботи є дослідження процесу архаїзації слів, визначення ролі архаїчної лексики у сучасній корейській мові і наскільки дане поняття є широким в сучасній корейській філології.

Дана курсова робота буде корисна для перекладачів, філологів та лінгвістів. Курсова робота допомагає краще зрозуміти таке поняття як архаїзація слів і його утворення в корейській мові. Ці знання стануть корисними при перекладі і можуть стати запорукою успішного перекладу, що є дуже важливим як для перекладачів, так і для читачів.

Під час написання цієї роботи я узагальнював інформацію, що відома на сьогоднішній день про застарілу лексику у загальному контексті та у контексті конкретно корейської мови, її положення у сучасному мовознавстві та проблематику. Вся робота базується на працях кореезнавців та мовознавців з усього світу.

Свою курсову роботу я почав з розглядання такого явища як «застарілі слова». Застарілі слова, що вийшли з активного вжитку, використовують не часто, лише з певною метою за для надання стилістичного забарвлення. Саме поняття застарілі слова поділяється на дві групи слів: історизми та архаїзми. Архаїзми використовують письменники для відтворення колориту та атмосфери минулих епох, для надання урочистого, піднесеного чи, навпаки, жартівливого, іронічно-сатиричного звучання.

До застарілих також належать історизми — слова, що вийшли з ужитку разом із позначуваними ними реаліями, вони не мають у сучасній мові, на відміну від архаїзмів, синонімічних відповідників: кмет, управа, лучина, плахта, варяг. (Відмінності двох груп застарілих слів розглянуті повноцінно у розділі «1.1 Лексичні особливості історизмів та архаїзмів»)

Перш ніж продовжити, важливо відзначити основні причини відносно малої роботи, виконаної в області старіння лексики (Детально це викладено у розділі «1.2 Сучасний стан досліджень застарілої лексики у мовознавстві»). З практичної точки зору набагато легше довести, що щось існує (або виникло), ніж довести, що цього не існує (або не існувало).

Вивчаючи застарілу лексику сучасної української, англійської та корейської мов, ми стикаємося з таким процесом, як архаїзація слів. Цей процес відбувається під впливом більшості факторів, як внутрішньомовних, так і екстралінгвальних. Зміни, що відбуваються в мові під впливом екстралінгвістичних чинників, найбільше проявляються на лексичному рівні мови: архаїзація слів або їх значень, поява нових слів або розвиток нових значень слів. Через це мова постійно змінюється і перебудовується в нові форми, що почалися ще до переходу раніше широко вживаних слів у розряд архаїзмів. Також кваліфікація застарілих слів можлива лише на мотиваційному рівні.

Перед тим як почати розглядати застарілу лексику корейської мови я вирішив вивчити питання походження мови, її історію виникнення. Постійною проблемою в корейській історичній лінгвістиці є питання генеалогії та походження. Найбільш серйозно розглядаються генетичні гіпотези про спорідненість з алтайською та японською мовами; корейську мову порівнюють з алтайською вже майже сто років, а з японською - значно довше. Поетапно розписавши її історію у розділі «2.1. Історія виникнення корейської мови в історичному дискурсі» я перейшов до розглядання древньокорейської мови, яка є прародичкою сучасної корейської мови.

Що важливо зазначити, що у корейському мовознавстві до застарілої лексики коректніше використовувати термін «고어» або «옛말». Детальніше про ці поняття та архаїчну корейську лексику я розповідаю у розділі «2.2. Принципи класифікації застарілої лексики корейської мови».

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ЗАСТАРІЛИХ СЛІВ У КОРЕЙСЬКІЙ МОВІ

1.1 Лексичні особливості історизмів та архаїзмів.

Застарілі слова, які не вживаються у словнику, поділяються на дві групи: архаїзми та історизми. Між ними є певні відмінності. До архаїзмів належать слова, що позначають предмети, події, процеси та поняття; вони можуть відображати існуючі та визначені в даний час події та поняття. Вони часто не пов'язані з самою мовою, але можуть бути замінені більш сучасними визначеннями. Процес виникнення архаїзмів називається процесом архаїзації. Таким чином, будь-який архаїзм може мати синонім у даній мові. Архаїзми поділяються на кілька груп залежно від ступеня застарілості слів і того, як вони вживаються в мові в даний час: лінгвістичні, лексико-семантичні, граматичні, морфологічні, поетичні та лексичні.

Мова - це жива система, що постійно розвивається, самооновлюється. Найрухливішою частиною мови є її словниковий склад. Не помилимося, якщо скажемо, що словниковий склад чутливо реагує на зміни в житті суспільства. Так, мова збагачується новими словами і може "позбутися" групи слів, які вийшли з активного вжитку. Такі слова, тобто історизми, належать до пасивного фонду мови і, як правило, зустрічаються в "застарілих" словниках. Сутність поняття "історизм" у різні часи пояснювали з різних позицій. Елементи історизму найчастіше зустрічаються у працях французького есеїста Мішеля де Монтеня та італійського філософа Дж.Б. Віко, а найповнішого розвитку набули у європейській діалектиці XIX ст. Г.В.Ф. Гегеля (1770-1831) (Рейнольдс 1999, с. 275-287).

Під впливом Г. Гегеля К. Маркс також включив історизм у свої праці.

Історизм має тенденцію бути або герменевтичним, оскільки цінує ретельну, строгу і контекстуалізовану інтерпретацію даних, або релятивістським, оскільки відкидає універсальні, фундаментальні і незмінні інтерпретації (Катамба 2005, с.1202)

Історизм - це перспектива, яка відстоює необхідність брати до уваги історичний період, географічне розташування та місцеву культуру письма в усіх типах і стилях.

Більшість дослідників сходяться на думці, що концепція історизму була запропонована німецьким філософом К. В.Ф. Шлегелем на початку 19 століття.

Термін "історизм" був запропонований тим же німецьким філософом

Термін "історизм" широко використовується у філософії, антропології, соціології, а також у лінгвістиці . Лише у 18 столітті в лінгвістиці, як і в низці інших наук, сформувалася ідея історизму, яка не ґрунтувалася на фактичному матеріалі, характерному для того періоду, і тут основна увага була зосереджена на проблемах походження мови та переходу від "примітивних" мов до сучасних (Пастернак 1989, с. 37).

Таким чином, у 30-40-х роках 20 століття історизм починає функціонувати як порівняльна та організаційна основа для збереження та зміцнення єдино правильного світогляду, а впровадження історико-семантичного підходу до викладання мови і, відповідно, досягнення більш високого рівня інтеграції міждисциплінарних знань та включення історичних фактів слугують для того, щоб забезпечити адаптацію до матеріальної бази.

Історизми - це стійкі вирази, що є назвами подій людського життя, які колись існували, але зникли. Історизми належать до пасивної лексики і не мають синонімів у сучасній мові. Завдяки науково-технічному прогресу з'явилася велика кількість нових понять, які збагачують словниковий склад мови. У мові відбувається і протилежні процеси. Деякі слова перестають вживатися або виходять з ужитку, тому що багато речей, понять вже зникли з повсякденного життя. З часом основною причиною появи історизмів у мові стала зміна традицій наших предків, розвиток науки і культури. (Пастернак 1989, с. 73)

Невикористання слів з часом у різних літературах обґрунтовується такими причинами:

- а) зміна об'єктивної дійсності, догляд або відхід у минуле деяких предметів і подій (історизми);
- б) внутрішньомовні мотиви: перебудова лексичної системи, заміна одного попереднього іменника іншим (архаїзми);
- в) зміна ментальної системи суспільства, деактуалізація деяких понять і т. ін.

Виходячи з вищесказаного, всю застарілу лексику можна розділити на два типи: історизми та архаїзми. Слова можуть бути, з одного боку, "самозастарілими", тобто "витісненими" з живого вжитку іншими словами-синонімами, а з іншого - "застарілими" в цьому сенсі. Іноді ці слова замінюються іншими словами. Архаїзми та історизми часто ототожнюються у мові.

Втім архаїзм - це застаріле слово, яке в сучасній мові замінено синонімом. До архаїзмів належать слова і вирази, які застаріли і не вживаються в сучасному мовленні, оскільки мають відповідні синоніми, або, з іншого боку, до архаїзмів належать слова, які не мають синонімів, оскільки поняття, виражені цими словами, перестали відігравати будь-яку роль у сучасному житті суспільства. У лексикології архаїзми, тобто слова, які остаточно вийшли з мови, позначаються терміном "застарілі". Їх значення зрозуміле, але вони майже ніколи не вживаються. Причина появи архаїзмів полягає в розвитку мови та в оновленні її словника.

Архаїзми поділяються на такі види: мовні, лексико-семантичні, граматичні, морфологічні, поетичні та лексичні. Термін "мовний архаїзм" означає, що предмет все ще існує, але вже називається іншим словом. Довготривалі значення слів зникли з лексико-семантичного складу, а натомість з'явилися нові. За словами лінгвіста Ірини Володимирівни Арнольд можемо ознайомитися з наступною інформацією.

Граматичні архаїзми - це форми слів, які в даний час не використовуються через зміни в граматичній структурі мови. У сучасній англійській мові граматичними

архаїзмами є, наприклад, слова з суфіксом *-en*, який перейшов у *-es*, *horse - horses*, однак попередню форму все ще можна зустріти у словах *children* та *oxen*.

Морфологічні архаїзми - це застарілі форми слова. Поетичними вважаються архаїзми, що використовуються для надання промові підвищеної урочистості, патетичного тону.

Розглянемо детальніше групу лексичних архаїзмів. Це категорія застарілої лексики, що виникла в результаті поділу словника. Лексичні архаїзми належать до книжної лексики, в сучасній мові вони взаємопов'язані з синонімами. Лексичні архаїзми також поділяються на різні підгрупи: лексико-фонетичні та словотворчі. До словотворчих архаїзмів належать застарілі слова, які зайняли місце слів, що є синонімами того ж кореня, але відрізняються від них афіксом, афіксами або їх відсутністю.

Лексико-фонетичні архаїзми - це архаїзми, які відрізняються від сучасних варіантів англійських слів лише наявністю додаткових звуків. Архаїзми та історизми часто використовуються в художніх творах, коли потрібно створити певний колорит в зображенні старовини. У текстах історичних романів, оповідань з метою відтворення історичного колориту епохи. Також необхідно згадати про стиль ділових документів. Функцію архаїзмів у цьому стилі мовлення можна умовно назвати термінологічною. Багато англійських законів не змінювалися протягом останніх 600 років. Природно, що в мові англійського права присутня велика кількість архаїзмів. Мова різних юридичних документів, ділових листів, контрактів, угод тощо, намагаючись максимально наблизитися до мови законів, рясніє архаїзмами. Архаїзми також використовуються для передачі жартівливого тону мовлення, можуть виконувати сатиричну функцію та відображати особливості іноземного мовлення.

Пересічний старшокласник часто плутається в термінології, намагаючись відповісти на питання, чим відрізняються архаїзми від історизмів. Ці групи слів є застарілими і належать до пасивного словника. Однак архаїзми та історизми все ще

можна зустріти в художній літературі та кіно. Зауважте, що невелика деталь допомагає визначити, чи є слово історизмом або архаїзмом.

Відмінності між цими двома схожими термінами полягають у наступному:

1. На відміну від архаїзмів, в історизмах не використовуються синоніми. Варто зазначити, що ці два поняття досить умовні. Слова можуть не використовуватися з різних причин, але в деяких випадках вони можуть повернутися до активного словника через тривалий проміжок часу. Прикладом цього є низка історизмів, які повернулися до вживання (обігу) через деякий час: *лейтенант*, *міністр*, *офіцер* тощо. Слід зазначити, що мовознавці створили спеціальні словники, які включають такі слова.
2. Історизми не збігаються з архаїзмами, оскільки "архаїзми - це застарілі назви сучасних реалій", "історизми - це назви застарілих реалій, які визначають особливості значення". Неможливо звернути увагу на специфіку семантики історизмів без урахування поділу семантичної структури слова на денотативну та конотативну частини. При цьому під першою мається на увазі значення змісту слова, а до другої відносяться емоційно-оцінні та функціонально-стилістичні значення.
3. Ще одна важлива відмінність між архаїзмами та історизмами полягає в тому, що архаїзми мають певний ступінь застарілості. Їх спеціально виділяють лінгвісти, щоб простежити вік словникового складу мови. Багато слів часто виходять з ужитку, стають пасивними або зникають. Для слів, які перейшли в пасивний стан, можуть існувати два варіанти: при заміні іншими слово стає архаїзмом, а при зникненні самого предмета - історизмом. Не забувайте, що вони відрізняються за значенням.

Історизми можна поділити на кілька категорій залежно від того, до якого історичного періоду належить словник. Отже, основним критерієм, який визначає історизми, є те, що і слово, і поняття, яке воно виражає, вийшли з активного вжитку і обидва є застарілими. Окрім усіх перелічених ознак, історизми також виконують певні функції в мові:

1. Основна функція історизмів полягає в тому, що вони виступають засобом лексичної виразності в художній літературі. Тому при написанні творів на історичну тематику історизми можуть використовуватися для створення ефекту (задоволення), характерного для того періоду. Іноді можливе повернення історизмів до активного словника.
2. Однією з функцій історизмів у науково-історичній літературі є номінативна функція або функція "називання реалій минулих часів". Так, при роботі над науковою історичною монографією можна використовувати "історизми" для відтворення історичних особливостей. Історизми називають "прикметами" епохи, тому вони не мають лексичних відповідників у сучасній мові. Історизми, що належать до певного періоду, використовуються для відтворення історичних картин різних століть. Наприклад, - історизми, пов'язані з далекими епохами: губернатор, губернаторша тощо; - історизми, що виражають реалії недавнього минулого: *райком, губернія* тощо.
3. *Історизми також "виконують соціальну функцію. Цю функцію виконують слова, пов'язані з транспортними засобами, видами одягу, предметами побуту, які використовувалися і були популярними в суспільстві в давнину. Наприклад, у середині 19 століття "шаровари" - це штани в турецькому стилі, зібрані до щиколоток, які носили жінки як "раціональний одяг". Його презентувала редакторка та соціальна реформаторка пані А. Блюмер як внесок у рух за права жінок. Пізніше "блумери" носили дівчата та жінки для велосипедних ігор, коли їх вкорочували і вони сягали лише до коліна (Лі 1954, с. 569).*

Не всі історизми сягають давніх часів. Наприклад: блумери - вбрання, розроблене для жінок у середині XIX століття. Він складався зі штанів у турецькому стилі, зібраних на щиколотках, які жінки носили як "раціональний одяг". Редакторка та соціальна реформаторка пані Блюмер презентувала його як внесок у рух за права жінок. Трохи згодом блумери почали носити дівчата та жінки для ігор та їзди на велосипеді, але потім їх вкоротили і вони стали сягати лише до коліна. У творах геніального В. Шекспіра можна знайти чимало історизмів. Наприклад, один з таких термінів - дублети. Значення цього терміну пояснюється так: приталений

піджак з рукавами або без них, який носили чоловіки в 15 - 17 століттях. Слід зазначити, що в описах старовинного одягу, наведених у словниках, часто вказуються їхні соціальні функції в той чи інший час. Так, *табард* 15 століття - це *короткий плащ* з відкритими боками і короткими рукавами, який одягався лицарем поверх обладунків і прикрашався гербовими підставками спереду, ззаду і з боків. В історичних романах зустрічається багато історизмів, які позначають різні види зброї.

Таким чином, в англійській мові існують наступні типи історизмів:

1. Слова, що вказують на соціальне становище
2. Слова, що вказують на назви зброї, пов'язані з боєм
3. Слова, що позначають типи кораблів
4. Типи екіпажів, що вийшли з ужитку
5. Назви старовинних музичних інструментів.

В українській мові ми можемо зустріти історизми що позначають назви понять матеріальної культури (одягу, їжі, знарядь праці та зброї, грошей і т. п.), соціально-політ. сфери, професій, звичаїв та обрядів і т. ін. минулих епох: кобеняк, саламаха, рало, гаківниця, злотий, боярин, соцький, волость, зборня, панщина, непман, МТС, дружина (військо князя), магдебурзьке право, кожум'яка, гувернер, досвітки, справляти колодія. Вони використовуються як засіб номінації при зображенні відповідної епохи. Щодо азербайджанської мови, зазначимо, що до історизмів у цій мові належать переважно застарілі слова, пов'язані з державним устроєм, суспільними засобами та відносинами. Слова, пов'язані зі зміною державного устрою та вдосконаленням трудового процесу, в нашій лексиці називаються історизмами або історизмами. В історизмах застаріває як поняття, так і слово, що його виражає. Наприклад: *хан, весілля, радянський, поміщик, динар* тощо. У тлумачному словнику не згадуються вирази "архаїзм" та "історизм", а ця категорія трактується під терміном "застарілі слова". Історизми та архаїзми, які в літературі з теоретичного мовознавства подаються як різновиди застарілих слів, у словнику є різними термінами - етнографія, околиця, релігія, слово або

словосполучення, що вживається в класичній літературі, подається під назвою застаріле слово, старовинне слово. Такий поділ призводить до плутанини і непорозумінь серед тих, хто користується словником. Жодне з цих слів не входить до нормативної лексики, більшість з них - це слова, які мали б входити до складу застарілих слів. Деякі з застарілих слів досі вживаються в діалектах. Такі слова називаються "застарілими", тому що вони колись вживалися в літературній мові, а потім вийшли з неї, і "діалектними", тому що вони живуть не в літературній мові, а в окремих діалектах. Отже, застарівання понять, виражених історизмами, пов'язане переважно з високим прогресом і розвитком суспільства та соціальної структури. Оскільки ця група слів з'явилася в різні періоди, деякі з них мають коротку, а деякі - довгу історію. Наприклад: *голчомаг, ранбар, медресе, моллахана* тощо. Однак деякі слова стали застарілими або стають застарілими навіть останнім часом. Історизми в азербайджанській мові можуть належати до різних сфер. Наприклад, назви посад; назви зброї; вимірні іменники; назви одягу; назви інструментів; ті, що виражають релігійні уявлення: шейх, дервіш тощо. На позначення назви закладу: *газамат, медресе, моллахана*.

1.2 Сучасний стан досліджень застарілої лексики у мовознавстві

Перш ніж рухатися далі, важливо зазначити фундаментальну причину того, чому відносно мало зроблено в галузі лексичного застарівання. З практичної точки зору, набагато простіше довести, що щось існує (або виникло), ніж довести, що чогось не існує (або перестало існувати). Щоб довести щось, потрібні докази, і якщо докази існування можна легко побачити, то докази не існування – ні. Іншими словами, не знайти доказів існування слова - це не те саме, що довести його не існування. Однак доведення не існування явища можливе, якщо ми можемо погодитися з передумовою індуктивного аргументу, що лежить в його основі, або, ширше кажучи, з обґрунтованістю індуктивних міркувань. У лінгвістиці, наприклад, довести, що чогось не існує, здається простим: якщо форма не з'являється в джерелах, вона не існує в мові, яку ці джерела представляють. Але на

відміну від випадку, що розглядається, простий коментар до втраченої форми може її відродити. Інші визначення можуть вважати форму втраченою, коли вона більше не вживається, окрім як у метамові, наприклад, "значення сучасного англійського дієслова *to take* у давньоанглійській мові здебільшого виражалось дієсловом *niman*, де *niman* вживається лише метамовно. Деякі словники позначають не сучасні форми (якщо вони взагалі їх подають) як застарілі. Хоча словники відрізняються за точним розмежуванням терміна, загальною практикою, згідно з Джексоном (2002), є позначення всіх форм, втрачених до 1755 року (дата публікації словника Джонсона), як застарілих. Якщо поняття було втрачене (тобто більше не використовується) разом із формою (як, наприклад, у випадку *cervelliere* – шолом, що щільно прилягає до голови), лексикографи зазвичай позначають використання таких форм як історичні.

Якщо форма використовується, але лише для того, щоб створити навмисно старомодний ефект, її можна назвати архаїчною, тоді як рідкісною називають будь-яке слово, що не використовується у звичайному вжитку (Jackson 2002: 113-114).

Зрозуміло, що точне визначення втраченої форми дати важко. Для цілей цієї праці, здається, добре підходить термін "застарілий", за винятком того, що не буде вказано жодної конкретної діахронічної точки відсікання, і застарілість не можна систематично відрізнити від історичних форм. Іншими словами, застаріле тут означає втрачене, тобто з точки зору загальної лінгвістики або відсутнє в даних, або не відрізняється (за частотою) від помилок.

Лексикологічні дослідження протягом останніх років характерні зростанням інтересу дослідників до проблематики розвитку мови, до механізму вдосконалення засобів лексичної номінації, до визначення схильностей розвитку слів і лексичного фонду в цілому. Серед лексичних елементів сучасної української мови, семантична структура яких має певну часову маркованість, ґрунтовно вивчені архаїзми.

Досліджуючи застарілу лексику сучасної української мови, ми стикаємося таким процесом, як архаїзація слів, який має складний, неоднобічний характер. Цей процес відбувається під впливом декількох чинників: внутрішньомовних та позамовних чинників. Зміни, які відбуваються в мові під впливом екстралінгвістичних чинників, найяскравіше проявляються на лексичному рівні мови, а саме в архаїзації слів або їхніх значень, у появі нових слів або в розвитку нових значень слів. Це змушує мовну систему постійно видозмінюватися та відбудовуватися у нові форми, що призводить до переходу раніше широко вживаних слів у розряд архаїзмів. Крім того, кваліфікація застарілих слів можлива лише на синхронному рівні.

З функціональної точки зору, слово є застарілим лише з точки зору сучасної мови, і що логічно з розвитком мови під поняття сучасна мова підпадає вже видозмінена перебудована система. Процес архаїзації лексики літературної мови в різних функціональних стилях відбувається нерівномірно. Вивчення цього процесу ускладнюється, з одного боку, художніми текстами, з іншого боку, мова художньої літератури є широким полем для використання лексики минулого. У мові історичних романів, повістей, оповідань та інших творів на історичну тематику широко використовуються застарілі слова. Спеціальна лексика допомагає відтворити історичний колорит у творах, щоб читач міг повністю зануритися в атмосферу описуваного часу. Також поети не гребують спеціальною лексикою. Вона допомагає створити урочисту атмосферу у вірші. Зазвичай поети використовують архаїзми, щоб надати мовленню вищого поетичного звучання.

Ще одна важлива деталь, яку допомагає підкреслити спеціальна лексика – це відображення комічних та сатиричних моментів. Використання письменниками такої лексики розширює уявлення читача про історичний період. Завдяки цьому людина отримує додаткові знання. Ці знання допоможуть сформуванню повноцінної особистості, яка вміє пізнавати світ за допомогою мов. Людина вчиться широко мислити, бути духовно і морально сильною, естетично вихованою, любити і поважати історію кожної країни та її культуру.

Слова, які вже вийшли з ужитку, також можуть залишати свої сліди в похідних лексичних одиницях і стійких словосполученнях, що належать до складу сучасної лексики. У ряді випадків застарілі слова з лексичного резерву можуть знову повертатися до активного життя в мові. При цьому вони набувають нового значення і змісту, іншого стилістичного вжитку й експресивного забарвлення. При відродженні частини застарілої лексики відбуваються такі мовні явища:

1. Оновлення змісту старого за звучанням слова, що супроводжується зміною характеру лексико-граматичних зв'язків. Наприклад, іменник гвардія, повернувшись до активного вжитку, втратив деякі словотвірні форми, які часто вживались у мові до початку ХХ століття (*гвардійщина*). Але водночас він став базою для таких похідних слів, як *червоногвардієць*, *червоногвардійський* і т.ін., почало вживатись у переносному значенні: *гвардійці праці*.
2. Формування нових відтінків значення застарілого слова, що в певній мірі виявляється у словотвірних відмінностях старого і нового слів. Наприклад, словотвірні зв'язки іменника офіцер у сучасній мові досить обмежені порівняно із дореволюційним часом. Зараз не вживаються такі форми, як *офіцерша*, *офіцерство*, *офіцерити*, *рос. офіцерье, офіцеришка, офіцерщина*.
3. Зміна експресивного забарвлення. Наприклад, слово солдат вживалось з відтінком презирства, і це виражалось в таких формах, як: *рос. солдатчина, солдатъё*. Зараз слово *солдат* є загальноживаним.
4. Звуження сфери вживання, що свідчить про тенденцію до спеціалізації. Наприклад, слово генерал раніше вживалось не лише в якості засобу найменування осіб вищого командного складу, але й воно називало різноманітні посади в системі державного управління: *генерал-губернатор*, *генерал-ад'ютант* та ін. Крім того, іменник втратив активний зв'язок із такими словосполученнями, як *генерал від артилерії*, *генерал від кавалерії* та ін.
5. Термінологізація явищ соціальної дійсності як прояв тенденції до економії мовних засобів

Повернення застарілих слів до активного вжитку деякі дослідники розглядають як "відродження" застарілої лексики. Але, наприклад, мовознавиця Н. Михайловська з цим не погоджується, вважаючи, що виродження застарілого слова "означало б відтворення самого явища, яке це слово позначало в минулому". На її думку, "краще було б говорити про історичні омоніми". Однак дослідниця З. Білянська з цим не погоджується, вважаючи, що співвіднесення цього мовного процесу з омонімією є некоректним. Наявність переносних значень свідчить про те, що хоча застаріле слово наповнилося новим змістом, співвідноситься з іншим поняттям, набуло іншого експресивного забарвлення, воно не втратило свого безпосереднього зв'язку з основним значенням, тобто в цьому випадку ми спостерігаємо не "відродження" застарілої лексики і не появу "історичних омонімів", а семантико-стилістичне переосмислення застарілих слів.

Іноді ці застарілі слова змінюються настільки, що вживаються в новому значенні. Це можна сказати як про архаїзми, так і про історизми. Прикладом цього є слово "*dynasty*(династія)". Деякий час тому воно вийшло з ужитку, але зараз знову повертається. Якщо раніше воно могло поєднуватися лише зі словами "*royal*(королівський)" і "*monarchical*(монархічний)", то зараз сфера його вживання значно розширилася. Тепер можна почути про династію лісорубів або шахтарів, які мають на увазі, що ця професія передається у спадок від батька до сина. Іноді застарілі слова можна зустріти в іронічному контексті.

Буває й так, що слова, які лінгвісти вже сміливо віднесли до історизмів, повернулися до вжитку через те, що поняття, які вони позначали, знову почали використовуватися. Також це може статися, якщо було створено щось нове, що так чи інакше схоже або пов'язане із застарілим поняттям. Тепер такі слова навряд чи нагадують історизми.

Застарілі слова продовжують повноцінно функціонувати в мові як частина. Таким чином, деякі історизми збереглися. Приклад: слово "*байдики*" досі використовується в мові як частина фрази "*бити байдики*", що означає "*пустувати марно витрачаючи час*". Схоже можна зустріти і у англійській з синонімічним виразом "*beat the bucks*", що означає "*пустувати*", у якому "*buckles*" досі

використовується в мові як частина фрази. Те ж саме можна сказати про стійкий вираз "*to sharpen the folly*", тобто "безперервно базікати".

Слід зазначити, що хоча всі вищезгадані застарілі слова є скоріше пасивним шаром лексики, вони не перестають відігравати в ній важливу роль. Велику роль відіграє спеціальна лексика. З її допомогою ми можемо відтворити атмосферу минулого, яку письменники часто використовують у своїх творах. Її роль важко переоцінити. Адже ці слова описують історичні об'єкти, які ми ніколи не побачимо. Саме тому її вважають "пасивною лексикою", адже почути історизми та архаїзми досить складно. Їх можна вважати історичною спадщиною нашої мови, тому вони потребують захисту. Навіть якщо ця лексика вийшла з активного вжитку, більшість людей її знає і, зустрічаючи в літературних творах, розуміє. А без використання архаїзмів та історизмів у літературі твори втрачають свою урочистість та оригінальність. Читаючи твори видатних письменників дуже часто можна натрапити на історизми та архаїзми, і для того, щоб точно зрозуміти ідею, яку хотів донести автор, необхідно знати їхнє значення. Тому, якщо ви зустрічаєте незнайоме слово, найкраще звернутися до авторитетного словника.

У англійській, українській, корейській, як і в інших мовах є багато спеціальних категорій слів. Вони допомагають людям більш детально описувати певні речі та явища. Особливо на це багаті наприклад слов'янські мови, однією з яких є українська. Тож застарілі слова це спадщина кожного народу, яка має велику цінність і її важливо зберегти.

ВИСНОВКИ ДО 1 РОЗДІЛУ

У першому розділі «ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ЗАСТАРІЛИХ СЛІВ У КОРЕЙСЬКІЙ МОВІ» ми ознайомилися з класифікацією застарілих слів.

Тепер нам відомо, що історизми - це стійкі вирази, що є назвами подій людського життя, які колись існували, але зникли. Історизми належать до пасивної лексики і не мають синонімів у сучасній мові.

Також ми ознайомилися з поняттям архаїзм, яке позначає застаріле слово, яке в сучасній мові замінено синонімом. До архаїзмів належать слова і вирази, які застаріли і не вживаються в сучасному мовленні, оскільки мають відповідні синоніми, або, з іншого боку, до архаїзмів належать слова, які не мають синонімів, оскільки поняття, виражені цими словами, перестали відігравати будь-яку роль у сучасному житті суспільства.

Ще ми розглянули спільні риси та відмінності таких явищ, як історизація та архаїзація слів. Дослідили роль історизмів та архаїзмів у мові, походження, причину та процес виникнення. Дізналися про ряд класифікацій за якими поділяють історизми та архаїзми. Розглянули типологію історизмів на прикладі англійської мови.

Ми були ознайомлені з сучасним станом дослідження застарілої лексики. Ми дізналися про основні проблеми сучасного дослідження застарілих слів у лексиці. Розглянули явище відродження частин застарілої лексики та розглянули яким чином та у наслідок чого відбувається це явище, класифікували явища, що відбуваються при відродженні частин застарілої лексики.

Опанувавши інформацію подану у першому розділі курсової роботи присвяченої застарілим словам у корейській мові ми підготували теоретичні засади для розглядання історизмів та архаїзмів у корейській мові та систематизували свої теоретичні знання у темі застарілих слів, історизмів та архаїзмів.

Розділ 2

ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ДОСЛІДЖЕННЯ ЛЕКСИКИ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ

2.1. Древньокорейська мова. Історія виникнення корейської мови в історичному дискурсі

Історія Корейської мови

Історія корейської мови починається з винайдення корейського алфавіту. Відтоді, як його було запроваджено у 1446 році, корейський алфавіт став джерелом точної та детальної інформації про фонологічну та морфологічну структуру мови. Того ж року, приблизно через три роки після того, як у династичних літописах було зроблено оголошення про його створення, правлячий монарх, король Седжонг, оприлюднив посібник, що представляв нову писемність і пояснював її використання, і відтоді корейська мова стала мовою, структурно доступною для майбутніх поколінь лінгвістів. До появи алфавіту практично нічого не сприяло якісному документуванню; з алфавітом структура корейської мови стала доступною для огляду. Таким чином, чіткі та ясні письмові записи корейської мови налічують трохи більше п'яти з половиною століть

Цей проміжок часу може здатися давнім за більшістю стандартів, але він не є особливо довгим у часовій шкалі історії Східної Азії, або навіть корейської історії. Вважається, що китайська писемність виникла приблизно в сімнадцятому столітті до нашої ери і, безумовно, це була повністю розвинена писемність до чотирнадцятого століття до нашої ери. Це означає, що історія писалася, а література майже за дві тисячі років до того, як був винайдений корейський алфавіт. Звичайно, це було в Китаї. Але й на Корейському півострові також, місцеві писарі, безперечно, писали китайською - принаймні, невдовзі після того,

як ханьські командири встановили там свою присутність у 108 році до нашої ери. Іншими словами, корейці були грамотними і творили історію та літературу приблизно за тисячоліття до початку алфавітного періоду.

Але що ж такі ранні письмена розповідають нам про корейську мову? Проста відповідь: на жаль, дуже мало - принаймні, не в прямій і легкодоступній формі.

Зрештою, люди на Корейському півострові писали китайською мовою. Але цілком природно, що корейці намагалися записувати елементи своєї рідної мови - насамперед власні імена - і робили вони це за допомогою єдиної відомої їм системи письма - китайських ієрогліфів. Існувало два способи використання цих логографів: або для передачі звуків, або для передачі значень, і корейці експериментували з обома методами, часто в комбінаціях.

Таке написання рідних слів, очевидно, практикувалося в усіх державах півострова в період Трьох Королівств, і докази цього використання все ще іноді можна знайти в транскрипціях географічних назв. Але саме в Сілла (57 р. до н.е. - 935 р. н.е.), останньому з трьох королівств, яке прийняло китайську писемність, ми бачимо найдосконалішу адаптацію китайських ієрогліфів для транскрипції корейської мови. Там вірші, відомі зараз як хянга, або "місцеві пісні", записувалися складним переплетенням китайських графічних знаків, один з яких натякав на значення, наступний - на звуки, а потім, можливо, ще один чи два з уже незрозумілими асоціаціями.

Систему Сілла найкраще можна порівняти з манйоганою - письмом ранньої японської поезії. Але в той час, як майже 5,000 віршів манйогана, написаних лише у восьмому столітті, збереглися до наших днів, то в Кореї збереглося не більше 25 хянга з усіх століть, протягом яких склалися такі вірші. Більше того, буддійські священники в Японії невдовзі зробили анотовані видання поем манйогана з читанням, записаним катаканою, і ці тексти теж збереглися. Відмінності разючі. Люди на Корейському півострові почали писати набагато раніше, і корейці майже напевно записували слова своєю мовою також раніше, але від тих ранніх корейських текстів залишилося набагато менше залишків. Фрагменти написів з давньої Кореї, безумовно, існують. І, так чи інакше, ці

фрагменти колись мали бути прочитані зі звуками та словами, скажімо, вірша. Але якими б не були ці звуки, сучасний читач не може їх відновити. Корпус занадто малий, а метод транскрипції занадто непрозорий, щоб вірші можна було прочитати без додаткового знання мови. З цієї причини те, що називають "давньокорейською", значною мірою є реконструкцією. Структурна інформація з п'ятнадцятого століття використовується для реконструкції всіх доалфавітних етапів корейської мови. Ця залежність так само справедлива для "ранньосередньокорейської", як і для "давньокорейської". В обох випадках (яку б "протокорейську" форму не реконструювали компаративісти), відправною точкою відправною точкою завжди є система п'ятнадцятого століття. Відновлення попередньої системи відбувається шляхом узгодження внутрішньої реконструкції з філологічними підказками, знайденими в текстовому корпусі.

Походження корейської мови

Постійною проблемою в корейській історичній лінгвістиці є питання генеалогії та походження. Найбільш серйозно розглядаються генетичні гіпотези про спорідненість з алтайською та японською мовами; корейську мову порівнюють з алтайською вже майже сто років, а з японською - значно довше. Деякі з цих порівняльних досліджень були детально і професійно викладені, деякі порівняльні дослідження навіть переконливі. Існує два різні підходи, які застосовували компаративісти, намагаючись довести генетичну спорідненість корейської мови з алтайською. Перший і більш поширений підхід - це класичне застосування порівняльного методу; другий, своєрідний методологічний короткий шлях до доказу, який багато в чому є більш переконливим, - це розгляд конкретних морфологічних деталей, які є спільними для корейської та алтайської мов, у даному випадку - флексійних закінчень дієслів, що використовуються для утворення іменників і модифікаторів. Ми також звертаємо увагу на те, що може бути найперспективнішим напрямком дослідження - порівняння корейської мови з тунгуськими мовами, сім'єю мов, яку більшість компаративістів вважає гілкою алтайської.

Формування Кореї та її мови

У сучасному світі небагато націй є настільки однорідними, як Корея. Серед її корінного населення немає етнічних чи мовних меншин. Але родинні зв'язки цієї нації, а також її зв'язок із самою землею сприяли формуванню монолітного погляду на минуле. Серед корейців існує тенденція вважати кожен артефакт, витягнутий з корейської землі, справою рук своїх предків, кожне стародавнє плем'я - предками, всі доісторичні мови - формами ранньої корейської. Однак у далекому минулому Корейський півострів був мультикультурним місцем.

Коли саме Корея стала такою однорідною, не зовсім зрозуміло, але, безумовно, був час, коли в цій частині світу проживало багато різних груп людей. Очевидно, так було приблизно на початку християнської ери. У 108 р. до н.е., коли ханські війська вперше встановили на півострові свої комендатури, регіон вже був заповнений місцевими плем'янами. Взаємодіючи з цими місцевими групами - процес, який тривав століттями, - китайці записували розрізнені назви якнайкраще. Таким чином, деякі назви груп збереглися в китайських історичних літописах; і з цих записів ми знаємо трохи про те, де вони жили і як вони пов'язані між собою. Але інституційної пам'яті про мови залишилося небагато. Здебільшого розпливчасті записи, що залишилися про народи на Корейському півострові, дають простір лише для здогадок. Які з цих груп були предками сучасних корейців? З яких їхніх мов утворилася корейська?

Древній Чосон

Найдавнішою державою, згаданою в китайських історичних літописах, був Чосон (조선). Хоча вона займала лише невелику частину сучасної території Кореї, ця рання держава посіла центральне місце в міфі про заснування Кореї. Згідно з традиційним підрахунком, історія Кореї розпочалася у 2333 році до нашої ери, коли предок-засновник Тангун 檀君 заснував свою столицю в місцевості поблизу сучасного Пхеньяну і назвав її "Чосон".

Ніхто не може сказати напевно, що означало "Чосон". Якщо ця назва колись і мала якийсь чітке значення, то воно давно втрачене, оскільки ієрогліфи, якими вона була написана, майже напевно були не більше, ніж китайською транскрипцією

того, як називало державу місцеве населення . І все ж історія Тангуна містить те, що дехто вважає промовистою підказкою. Заснувавши свою столицю в Чосоні, Тангун згодом переніс її до місця під назвою Асадаль (ханча: 阿斯達, хангиль: 아사달), що походить від назви сусідньої гори. У цій назві -тал, схоже, було суфіксом, подібним до схожого за звучанням слова, що використовувалося для позначення "гори" в топоніміці Когурьо. Частина, що залишилася, asa-, нагадує як старокорейське ašom "ранок", так і японське asa "ідентичність" - два слова, які часто порівнювали одне з одним і вважали, що вони мають спільне походження. Чи було випадковістю, що перший з двох ієрогліфів, які використовувалися для написання Чосон (朝鮮), міг означати "ранок"? Проблема з цим висновком полягає в тому, що китайці завжди читали ієрогліф у назві з вимовою, яка ніколи не могла бути інтерпретована як "ранок", а лише як "приплив" або "суд". Існують також цікаві припущення щодо кількох інших стародавніх слів. Одне з них - wangket 王儉, титул, що використовувався для Тан'гуна, який, очевидно, означав "правитель". Оскільки wang 王 китайською означало "король", то ket цілком могло бути найближчим місцевим еквівалентом, і цей висновок підкріплюється його фонологічною схожістю зі словом держави Сілла, що означає "король".

Пуйо та Хан

Після падіння імперії Хань у 220 році н.е. Китай опинився під контролем трьох королівств - У, Шу та Вей. Найпівнічніше з цих королівств – Вей, межувало з нинішньою Кореєю, і історія цієї держави відома під назвою Вей Цзи (魏志) містить "Опис східних варварів" (Дун І Чжуань 東夷傳), термін, який ханьці використовували для корінних народів регіону. Цей опис вважається досить достовірним, оскільки він ґрунтується на етнографічному дослідженні, яке Вей провели після перемоги над Когурьо у 244 році нашої ери. Згідно з результатами дослідження, мови місцевих мешканців можна умовно поділити на три групи:

суксинську (肅慎), пуйо (夫餘) і хан (韓). (Ці назви, звичайно, є сучасним корейське прочитання транскрипційних ієрогліфів; те, як імена насправді звучали в той час, не зрозуміло. Ще більшою загадкою є те, що слова, які вони представляли, або навіть з яких мов вони могли походити). Різні групи Суксинів та Пуйо були розкидані по Маньчжурії, південному Сибіру та північній частині Кореї; народи хан займали південну половину півострова.

Мови Пуйо та Хан

Якщо вірити китайським описам, "мовна група Пуйо" включала чотири мови: пуйо, когурьо, окчо та є. Китайці вважали пуйо своїми дружніми союзниками, і, можливо, саме тому вони стали відправною точкою для опису сусідніх народів. Когурьо, з іншого боку, були войовничими і постійно завдавали китайцям клопоту; вони домінували над багатьма сусідніми народами, включаючи окчо та є. Ось що писав Дун І чжуань, насамперед про Когурьо: "За старими свідченнями східних варварів, когурьо є особливою гілкою пуйо; за мовою і в багатьох речах вони схожі на пуйо, але відрізняються від них характером і одягом". Про східних Окчо в документі повідомлялося, що "мова у них майже така ж, як у Когурьо, але з невеликими відмінностями тут і там". А щодо Є, то зазначалося, що "їхні старійшини говорять про себе, що вони тієї ж гілки, що й Когурьо; їхня мова, закони та звичаї здебільшого такі ж, як у Когурьо; в одязі є відмінності". Подібні описи цих народів та їхніх мов наводить і "Хоу Ганьшу" (V століття). Китайські літописці також повідомляли, що мови пуйо контрастують з мовами групи суксинів. До суксинських народів, які склалися здебільшого з північних напівкочових племен, належали У-мену, які були походили від суксинів і були споріднені з мулгілами та малгалами. Про У-мену Дун І чжуань сказав, що "ці люди схожі на пуйо за зовнішнім виглядом, але їхня мова не така, як у пуйо чи когурьо". Ці описи - це все, що ми знаємо про суксинські мови. Суксін, уну, мулгіл, малгал - це лише назви, що стосуються самих мов. що стосується мов. Все, з чим ми маємо працювати, - це те, де жили люди, які розмовляли цими мовами. жили, як вони виглядали, і яких звичаїв дотримувалися. звичаї. Зазвичай кажуть, що

суксини були предками чжурчженів, але єдиною підставою для цього твердження є такі екстралінгвістичні докази, як їхнє географічне поширення та зовнішній вигляд. Хоча це можливо, можливо навіть ймовірно, не можна з упевненістю стверджувати, що суксинські мови взагалі були тунгуськими. Жодного слова з жодної з них не збереглося. Мови пуйо в цьому відношенні відрізняються від суксинських лише тим, що одна з них, Когурьо, стала могутнім і усталеним королівством. Але лінгвістичні свідчення з Когурьо теж не є ані об'ємними, ані якісними, і навіть ті сліди мови, що існують, не є безсумнівно, не є когурьоського походження. Докази та їхні проблеми будуть обговорюватимуться далі.

Звертаючись до записів зроблених Веєм, Вей зображував тамтешні народи як такі, що значно відрізняються від Пуйо та Когурьо. Групи Хан не так далеко просунулися в процесі державотворення; вони були далі від китайців не лише географічно, але й за своїми звичаями та способом життя. Дослідження Вей розділило їх на три загальні групи, так звані "три хань": махань, чінхань і пьоньхань. Махан жили на території, яка пізніше стала королівством Пекче. Королівство Сілла виникло на землях Чинхан. Як різні спільноти Трьох Ханів були пов'язані між собою у мовному відношенні? У "Дун І Чжуань" зазначається лише, що "Чінхан знаходяться на схід від маханьців... їхня мова не така, як у маханьців". Давні китайські автори, можливо, не мали прямого доступу до інформації; і вони, звичайно, не знали жодної з мов, можливо, не знали жодного слова. Для них Три Хань існували на крайній зовнішніх окраїнах цивілізованого світу; вони були екзотичними і наполовину дикими, і що б вони не говорили, було незрозумілим для китайського вуха. Можливо, краще сказати краще сказати лише те, що мови Трьох Хань, дуже ймовірно, були схожі між собою, але мали й відмінності.

Три Королівства

Саме в період Трьох королівств на Корейському півострові сформувалися перші справжні держави на Корейському півострові. Дослідження Вей виявило не більше, ніж племінні федерації племен, але до четвертого століття ці нечітко окреслені групи перетворилися через низку воєн і політичних консолідацій у

вважаючи та розвинуті держави. Одноійменні "три королівства" того періоду, Когурьо, Пекче та Сілла, були політичними утвореннями, які пізніше будуть описані в "Самгук сагі", "Історії трьох Королівств"

Мови Трьох Королівств

Як уже згадувалося, когурьо - це єдина мова пуйо, для якої, як вважається, досі існують лінгвістичні докази. Однак ці фрагменти мови важко розшифрувати, оскільки вони складаються виключно зі слів та морфем. Багато слів є алтайськими або принаймні тунгуськими. Наприклад, слово "вода", про яке йшлося вище (яке звучало як *mau або *mi), мало фонологічну форму, дуже схожу на евенкійське mi "вода", маньчжурське mi "і." та середньомонгольське mo "озеро, річка". А ще більше воно схоже на японське mi(du) "вода". Ця схожість дозволяє припустити, що Когурьо був пов'язаний з японцями, а також зі своїми континентальними сусідами. Загалом, тунгуських двійників багато. Вони включають, серед іншого, когурьо 內米 "басейн", яке порівнюється з тунгуськими формами, реконструйованими для "озера, моря" (*namu, *lamu); Когурьо 難隱 "сім", що виглядає як padan "сім"; та різні транскрипції "земля" або "дамба" (內, 那, 奴), що нагадують маньчжурське na "земля". Деякі слова когурьо дуже нагадують японські.

Китайські відвідувачі звернули увагу на мову пекче. В "Описі Пекче", знайденому в Лян Шу 梁書 (629), говориться, що "в даний час мова і одяг приблизно такі ж, як у Когурьо". Це твердження, найімовірніше, стосується того, що говорили правителі держави. Як ми бачили, Пекче виникло на території Махана, і з цього факту історики припускають, що основне населення там розмовляло мовою хан. Але історики також погоджуються з тим, що цим південним народом правив еліта Пуйо, іммігранти з півночі, які прийшли і заснували королівство Пекче. Більше того, різниця в мові між цими двома групами чітко вказує Чжоу Шу 周書 (636) у своєму "Описі дивних земель", де читаємо

земель", де ми читаємо: "Прізвище короля [Пекче] - Пуйо 夫餘 夫餘; він відомий під ім'ям *елаха 於羅瑕, в народі його називають *кенкільчі 健吉支 健吉支, і обидва ці терміни стосуються того, що китайською називається "король". Ця згадка двох різних слів зазвичай сприймається як прямий доказ того, що володарі Пуйо і правителі Хань розмовляли різними мовами. Нечисленні фрагменти мови пекче, що збереглися до наших днів, дуже нагадують сілланську. Цей факт свідчить про те, що мова правителів не витіснила мову народу, яким вони правили. не витіснила мову народу, яким вони правили, а лише певною мірою вплинула на неї. певною мірою вплинула на неї. Це означає, що пекчеанська мова була, по суті, мовою хан з надбудовою пуйо.

Деякі слова пекче, знайдені в саги Самгук, відповідають середньокорейській мові

Мова Пекче	Середньокорейська
沙 «новий»	새 «новий»
arosı «внизу»	아래 «внизу»
sema «острів»	섬 «острів»

Сілла виникла в південно-східній частині Корейського півострова, на території описаній у дослідженнях Вей як така, що належала племенам чінхан. Згідно з традиційною історією його походження (найдавніша версія якої міститься у XIII ст. у творі Самгук юса "Пережитки Трьох Царств"), Сілла розпочалася як держава під назвою Сораболь, розташована там, де зараз знаходиться Кьонджу. (У тому ж джерелі У тому ж джерелі нам повідомляється, що Сораболь 徐伐 (сіпель), альтернативна форма назви Сорабо (Soḥaboḥ 徐羅伐) - це слово, що означало "столиця"). Це крихітне місто-держава поступово почала приєднувати своїх сусідів, поки не домінувала над територією на схід від річки Нактонг. Нактонг, а конфедерація зрештою перетворилася на королівство Сілла. Те, що ми можемо знати про мову собо,

звичайно, обмежене, якщо не сказати більше. щонайменше. Але не потрібно великого напруження уяви, щоб припустити, що зі зростанням держави поширювалася і мова. Чим би не розмовляли сусіди говорили сусіди, чи то зовсім іншими мовами, чи то просто різними діалектами тієї самої чинханської мови, Со-Рабо, мабуть, стала мовним центром тяжіння лінгвістичний центр тяжіння, навколо якого виникло королівство.

Більше того, після того, як Сілла перемогла своїх суперників і встановила контроль над півостровом, той самий процес мав продовжитися, цього разу в ще більших масштабах. Першою державою, яка потрапила під контроль Сілла, була Кая, невелике королівство, що лежало на південно-західному фланзі Сілла. Це приєднання відбулося в шостому столітті. Потім, у сьомому столітті, Сілла підкорила спочатку Пекче, а потім, нарешті, Когурьо у 668 році. Ця серія завоювань поставила весь Корейський півострів під контроль Сілла і вперше дозволила розпочати процес мовної уніфікації. З цієї причини створення Об'єданого Сілла стало найважливішою подією у формуванні корейської мови.

Древньокорейська

У попередньому розділі ми припустили, що об'єднання Корейського півострова Сілла було найважливішою подією у формуванні корейської мови. Ця політична та культурна консолідація призвела до уніфікації корейської мови, що пройшла через середньокорейську та ранньомодерну мови безпосередньо до мови, якою розмовляють на півострові сьогодні. Мови періоду Трьох Королівств, тобто ті, якими розмовляли в Когурьо, Пекче та Сілла, а також, ймовірно, в Кая, судячи з наявних у нас фрагментарних свідчень, були тісно пов'язані між собою. Пекче і Сілла, здається, були особливо близькими. Проте, якими б близькими чи далекими не були ці мови, основна течія того, що згодом стало сучасною корейською мовою, витікала безпосередньо з джерела, яким була сілла.

І все ж ця стадія мови задокументована лише в найзагальніших рисах. Ми практично нічого не знаємо про мову крихітного міста-держави Сораболь. Ми також

не можемо встановити, яких змін зазнала мова протягом приблизно тисячі років між заснуванням держави Сілла та її поваленням Корьо у 935 році. Документальні свідчення дають трохи більше, ніж розпливчасті обриси того довгого першого етапу розвитку корейської мови. Сілла було останнім з трьох королівств, що прийняли китайську писемність. Цікаво, що в історії сьомого століття "Лян шу" 梁書 описує Сілла як "країну без писемності; для передачі повідомлень різьбленням по дереву", але ця характеристика, безсумнівно, є не більше, ніж фантазією, яку передали китайські етнографи. Писарі Сілли, безсумнівно, писали китайською мовою. Вони, ймовірно, навчилися у Когурьо та Пекче способам транскрибування місцевої мови за допомогою китайських ієрогліфів. мови за допомогою китайських ієрогліфів, але також ймовірно, що ці методи були вдосконалені після того, як вони досягли Сілла. У будь-якому випадку, де б і як би не яким чином були розроблені такі методи транскрипції, більшість текстових свідчень, що збереглися, свідчать про їхнє використання в Сіллі.

А що ж тоді з корейською літературою старокорейського періоду? Більшість прозових творів, очевидно, були написані класичною китайською мовою, мовою, яка слугувала для звичайних державних і комерційних справ. Щодо корейської мови, то все, що відомо про літературну діяльність у той час, це те, що поетичне вираження набуло форми того, що сьогодні відоме як хянга 鄉歌, або "місцеві пісні". Ці короткі вірші є найдавнішими прикладами повністю корейської писемності та літературної творчості, які досі існують.

Рання Середньокорейська

Етап мови, відомий як "середньокорейська", тривав з X століття до кінця XVI століття. Він розпочався із заснуванням династії Корьо у 918 році нашої ери, коли новий уряд переніс столицю з Кьонджу на південному сході до Кегьонджу (пізніше перейменованого на Кесоджу) в центрі півострова. Вона номінально закінчилася, коли японці вторглися до Кореї в 1592 році, і спричинений хаос порушив письмову фіксацію мови.

Середньокорейську мову найзручніше розділити на дві частини: Ранньосередньокорейську та Пізньосередньокорейську. Мова періоду Корьо (918 ~ 1392) вважається ранньосередньокорейською, тоді як мова перших двохсот років періоду Чосон вважається пізньосередньокорейською. Цей поділ не був зроблений для того, щоб відзначити радикальні зміни в мові. Навпаки, політичний і соціальний розвиток вказує більше на мовну стабільність, ніж на значні зміни між Корьо і Чосон. Наприкінці правління Корьо, у 1392 році, засновники нової династії Чосон обрали місце неподалік для побудови своєї столиці. На відміну від переїзду з Кьонджу до Кесону, переїзд з Кесону до Сеулу (тодішня назва - Ханянґ) відбувся на відносно невелику відстань і зазвичай вважається, що він мав мінімальний вплив на мову. Регіональна база мови не змінилася.

Фундаментально змінився спосіб запису мови. Пізня середньокорейська мова засвідчена детальним і зв'язним корпусом творів, написаних алфавітним письмом; рання середньокорейська мова взагалі майже не засвідчена. На відміну від текстів мовою Чосон, документи мовою Корьо збереглися відносно рідко і написані лише китайськими ієрогліфами. З іншого боку, текстовий корпус періоду Чосон складається з великої кількості книг і творів, написаних хангульською мовою. Важливість цієї зміни в системі письма важко переоцінити. У той час як письмові записи з Корьо (і раніше) дають щонайбільше загальні натяки на звуки і структури, алфавітні записи п'ятнадцятого і шістнадцятого століть показують у найдрібніших деталях, якою була корейська мова. У певному сенсі, рання середньокорейська мова все ще являє собою лінгвістичну передісторію, оскільки багато, якщо не більшість, лінгвістичних фактів необхідно реконструювати.

Пізня Середньокорейська

Пізня середньокорейська - це етап розвитку мови, відображений у текстах хангульської мови п'ятнадцятого та шістнадцятого століть. Це найраніший етап, який повністю засвідчений. Письмові пам'ятки до винайдення хангуль є фрагментарними, несистематизованими та складними для інтерпретації; звукові системи більш ранніх,

доалфавітних періодів, значною мірою мають бути реконструйовані. Використання нового алфавіту повністю змінило цю ситуацію. Хунмінський чхонгум і тексти хангульської мови, що з'явилися після нього протягом наступних півтора століття, представляють повністю розвинену і дуже детальну картину фонологічної системи з транскрипціями фонем і алофонічними варіантами. Цей контраст важко переоцінити: по той бік цього розриву в п'ятнадцятому столітті - розпливчасті припущення, а після 1446 року - точні й чітко визначені письмові записи. За якістю і точністю фонологічних деталей хангульські тексти пізньосередньокорейської мови є, мабуть, найкращими домодерними лінгвістичними пам'ятками у світі.

Однак фонологічна та морфологічна якість рідко відповідає синтаксичній та стилістичній якості. Корпус творів хангульської мови цього періоду складається здебільшого з народних тлумачень китайських текстів, а композиційний стиль - це стиль перекладу. У п'ятнадцятому столітті в Кореї вже існувала давня традиція пояснювати прочитання класичного китайського тексту за допомогою кугьо (kugyo¹), вставлених у тіло тексту, і на створення цих екзегез, що називалися о²нхе (諺解), мабуть, вплинула більш рання нотаційна традиція. Як наслідок, важко знайти пізньосередньокорейські тексти, написані у стилі, що відображав би синтаксис природної, ідіоматичної корейської мови. Майже єдиними творами, які, як вважається, позбавлені цієї манірної якості, є "Сокпо санджо" 1447 року та "Поньйо" Пак Тьонгса і "Поньйо" Ного" початку шістнадцятого сторіччя. Строго кажучи, "So³kpо sangjo⁴l" також належить до жанру о⁵phae, але проза демонструє природну стилістичну якість, яка контрастує з іншими творами того періоду. По'ньо'к Пак Т'онгса та По'ньо'к Ного'кльтає ще більш незвичні; це оповідання, написані, здебільшого, у повсякденному, розмовному стилі.

2.2 Принципи класифікації застарілої лексики корейської мови.

Переважно застаріла лексика корейської мови класифікується за періодами. Ви можете знайти старі слова в корейських словниках. Навіть якщо ви шукаєте загальну

лексику, старі слова з'являться під пов'язаною лексикою. Якщо ви потрапите в давнину, то вона буде настільки іншою, що ви зовсім не відчуєте її зв'язок з сучасною корейською мовою. Зокрема, у випадку вимови династії Корьо та вимови Сілла це настільки складно, що вчені ще не визначилися з повною інтерпретацією та вимовою. Це також означає, що дослідити це дуже складно, якщо не буде знайдено антологію. А твори того часу, такі як Хесонга та Джемангмаега, продовжують турбувати студентів, що вивчають класичну корейську літературу. Середньовічна корейська мова, а саме твір під назвою «Gwandong Byeolgok» переслідує корейських учнів першого курсу середньої школи та кандидатів на вступні іспити до коледжу у корейські ВНЗ. З цієї причини її іноді жартома називають «третьою іноземною мовою».

Усю архаїчну лексику та історичну лексику у корейській мові позначають терміном «고어»(古語), також ви можете зіштовхнутися з терміном «옛말».

고어(古語) або 옛말 – термін для позначення лексики древньокорейських мов, що вийшла з ужитку у наш час, не є частиною сучасної корейської мови і не зустрічається у повсякденному вжитку сучасної корейської мови

Ось приклади слів що є архаїзмами та історизмами епохи Чосон (고대 조선어;

ханджа: 古代朝鮮語):

조정 (joh-jeong) – Королівський двір

의정 (eui-jeong) – Парламентський уряд

전하 (jeon-hah) – Ваша високість

소인 (soh-in) – Я, мене (зайсенник)

대감 (dae-gahm) – Ваша величність/превосходительство

대감마님 (dae-gahm-mah-nim) – Мій лорд

양반 (yang-bahn) – дворянин, придворний

신하 (sin-ha) – Васал	벼슬 (byoe-sul) – Державана посада
사대주의 (sah-dae-joo-eui) – Ввічливе(культурне) підлабузництво	관직 (gwan-jik) – Державана служба
법도 (bur-doh) – Звичай, традиція	
검 (gum) - Ніж	검술 (gum-sool) – Фехтування на мечох
총칼 (chong-kahl) – Зброя (пістолети та мечі)	무관 (moo-gwan) – Військовий офіцер
무술 (moo-sul) – Бойові мистецтва	포박 (poh-bahk) – Зв’язування
무인 (mooh-in) – Воїн, військовий	포로 (poh-roh) – В’язень, ув’язнений
검객 (gum-gaek) – Фехтувальник	투항 (too-hang) – Здаватися (визнати порзку)

Вище перераховані 옛말 ви могли певно зустрічати читаючи історичні твори, або дивлячись так звані 사극 (історичні дорами). Там ця лексика активно використовується для відтворення тогочасного колориту.

Приклади застарілих слів у корейській мові, які повністю вийшли з ужитку у корейської мови:

가랑가랑하다 – Міститься або застоюється багато рідини, тому вона ніби наповнена до краю. Бути наповненим до країв.

가리산지리산 – Так казали коли ні в оповіданні, ні в творі немає порядку, тому заблукати важко.

가잠나룻 – Короткі рідкі бакенбарди.

가장질 – Шахрайство (наприклад при грі у настільні, азартні ігри, тощо)

간자 – Зрадник. Особа, яка таємно повідомляє ворогу про таємні переміщення або інформацію що стосується військ його сторони.

감심하다 – Добровільно прийняти страждання чи докори.

거방지다 – Великий за розміром, легкий у дії та важкий.

날파람 – Слово, яке метафорично вказує на швидкий рух або рівний імпульс до точки, де дме вітер.

난만상의하다 – Виділяти достатньо часу та обговорення питання один з одним.

난벌 – Загальна назва одягу чи взуття, яке носять на прогулянку.

난분분하다 – Розкидувати сніг або пелюстки квітів.

단구 – Місце де живуть безсмертні.

당도리선 – Великий човен виготовлений з дерева.

도저하다 – Дуже глибоке мислення. Вчинок або поведінка що відповідає високій моралі та високим чеснотам.

두달음질 – Дуже швидкий біг.

먼산바라기 – Дивлячись, споглядаючи (тільки на віддалені місця)

모휘항 – Чоловіча зимова куртка з хутром, що прикриває вуха та потилицю.

물비늘 – Слово, яке стосується форми спокійних хвиль, що відбиваються сонячним світлом.

바드럽다 – Швидкоплинний

반물빛 – Відтінок темного індиго з чорним світлом.

불과하다 – Колір обличчя червонуватий від алкоголю або доброї крові.

흔연하다 – бути щасливим або радіти, бути в гарному настрої

해미 – Густих туман над морем.

토심 – Неприємне відчуття, яке виникає, коли ви звертаєтеся з кимось неприємним виглядом або неприємною манерою говорити.

탐심 – Жадібне серце, жадібний розум.

Застаріла лексика середньокорейської та древньокорейської мов, що має китайське походження:

노사숙유(老士宿儒) – Старий учений з глибоким знанням і чеснотами.

누란지세(累卵之勢) – Слово, яке метафорично вказує на дуже небезпечну ситуацію.

노잠작견(老蠶作繭) – Кокон (сировина шовку) який можна відобути тільки на старих шовкопрядах, які добре виспалися.

남비징청(攬轡澄清) – Прагнення стати політиком з метою змити світове зло.

낙담상혼(落膽喪魂) – Бути приголомшеним або збентеженим.

광담패설(狂談悖說) – Слова, які не мають сенсу і суперечать моралі.

고복격양(鼓腹擊壤) – Слово, яке означає безтурботне проведення часу.

계피학발(鷄皮鶴髮) – Так кажуть про людину, яка має зморшки і сиве волосся зі старістю. З китайської: «Куряча шкіра і біле пір'я (волосся), як у журавля».

만고절색(萬古絕色) – Неземна краса.

만고절창(萬古絕唱) – Пісня, яка гарно співається без жодного порівняння у світі.

만장홍진(萬丈紅塵) – Безмежно жалюгідний і богохульський світ.

망극지통(罔極之痛) – Таке глибоке горе, як коли батько чи король зазнали нещасного випадку.

Варто відзначити, що китайською більшість цих слів можуть позначати вираз або афоризм записаний чотирма ідеограмами, а на корейську воно перекладається корейським читанням даних ієрогліфів, відповідно ми маємо слово з чотирьох складів.

ВИСНОВКИ ДО 2 РОЗДІЛУ

У другому розділі «ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ДОСЛІДЖЕННЯ ЛЕКСИКИ КОРЕЙСЬКОЇ МОВИ» ми розглянули на прикладах корейську застарілу лексику і дослідили її.

Другий розділ я почав з розгляду мов древньокорейських держав які у майбутньому стали сучасної корейською мовою; дослідження мов древньокорейських держав було проведено у форматі історичного екскурсу. Ми розглянули мови древньокорейських держав таких як: Чосон, Пуйо, Хан, Когурьо, Корьо, Сілла, Сораболь, Пекче, Махань, Чінхань і Пьоньхань спираючись на свідчення древніх буддійських ченців, мовознавців та істориків.

На підґрунті цієї інформації ми краще почали розуміти історію виникнення сучасної корейської мови і чому застарілі слова у корейській мові переважно поділяються за періодами формування мови.

Ознайомившись з древньокорейськими мовами, середньокорейською та древньокорейською мовами я перейшов до розглядання на практиці застарілих слів у корейській мові. Були подані терміни, що позначають застарілу лексику у корейській мові. Розглянули на прикладах історизми та архаїзми корейської мови, що повністю вийшли з ужитку. Також ознайомилися з застарілими словами середньокорейської та древньокорейської мов китайського походження. Проаналізували наведені приклади застарілої лексики.

ВИСНОВКИ

Я опрацював необхідну інформацію з теми «Стилістичні функції архаїчної лексики корейської мови в художньому дискурсі». Під час написання цієї роботи я узагальнив інформацію, що відома на сьогоднішній день про застарілу лексику у загальному контексті та у контексті корейської мови, її положення у сучасному мовознавстві та проблематику. Вся робота базується на працях корезнавців та мовознавців з усього світу.

У ході роботи я поглибив свої знання щодо такого явища у мовознавстві як «застарілі слова» та різновидів цього явища. Дізнався що застарілі слова, які не вживаються у словнику, поділяються на дві групи: архаїзми та історизми. Між ними є певні відмінності. До архаїзмів належать слова, що позначають предмети, події, процеси та поняття; вони можуть відображати існуючі та визначені в даний час події та поняття. Вони часто не пов'язані з самою мовою, але можуть бути замінені більш сучасними визначеннями. Процес виникнення архаїзмів називається процесом архаїзації. Таким чином, будь-який архаїзм може мати синонім у даній мові. Архаїзми поділяються на кілька груп залежно від ступеня застарілості слів і того, як вони вживаються в мові в даний час: лінгвістичні, лексико-семантичні, граматичні, морфологічні, поетичні та лексичні. У той час як історизм - це перспектива, яка відстоює необхідність брати до уваги історичний період, географічне розташування та місцеву культуру письма в усіх типах і стилях.

Поглибившись у історичний контекст виникнення корейської мови, розглянувши основні етапи формування сучасної корейської мови, я визначив природу застарілих слів, так званих 고어(古語) у корейській мові. Тепер мені відомо, що усю архаїчну лексику та історичну лексику у корейській мові позначають терміном «고어»(古語), також можна натрапити з термін «옛말». Ознайомився з визначенням цього терміну та навів приклади, що належать до різних періодів існування корейської мови.

АНОТАЦІЯ

이 강좌는 "예술적 담론에서 우리말 고어어휘의 문체적 기능"을 주제로 한다. 연구 주제는 우리말에서 낡은 단어가 형성되는 과정이다. 구어체 출현과 언어변화의 역사적 요인을 고찰하였다.

본 연구의 목적은 현대 한국어에서 단어의 노화 과정과 고어의 역할을 연구하는 것이다. 이 개념이 현대 한국어 문헌학에서 얼마나 넓은 의미를 가지는지 알아보는 것이다.

작업 과정에서 나는 "고어 단어"와 같은 언어학 현상과 이러한 현상의 다양성에 대한 지식을 심화했다. 그는 사전에 실려 있지 않은 구태의연한 단어가 아키즘(archism)과 역사주의(historicalism)의 두 그룹으로 나뉜다는 사실을 배웠다.

연구 결과 국어의 낡은 단어는 여러 가지 이유로 연구하기가 상당히 어려운 것으로 나타났지만 현재 우리에게 알려진 고어의 목록은 매우 많다. 시대에 뒤떨어진 어휘와 그것이 현대 한국어에서 어떻게 사용되고 있는지 분석하였다. 우리는 조선시대 우리말, 고대한국어, 초기 및 중세한국어의 많은 구어들을 소개받았다.

국어 출현의 역사적 맥락을 살펴보고 현대 국어 형성의 주요 단계를 고찰하면서 국어에서 이른바 고어(古語)라는 낡은 단어의 성격을 규명하였다. 이제 나는 한국어의 모든 고대 어휘와 역사적 어휘가 "고어"(古語)라는 용어로 표시된다는 것을 알고 있다. "옥말"이라는 용어도 접할 수 있다. 나는 이 용어의 정의에 대해 알게 되었고 한국어가 존재한 여러 시기에 속하는 예를 들었다.

이번 학기 강좌는 번역가, 문헌학자 및 언어학자에게 유용할 것이다. 이 과정은 한국어 단어의 고어화와 같은 개념을 더 잘 이해하는 데 도움이 될 것이다. 이 지식은 번역 중에 유용할 것이며 성공적인 번역을 보장할 수 있으며 이는 번역가와 독자 모두에게 매우 중요하다.

СПИСОК ВИКОРИСАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

- Анкерсміт Ф.Р. (1989) *Історіографія та постмодернізм. Історія і теорія* . 28, с. 137-153.
- Бабич Г. Н. (2017) *Lexicology: a current guide* с. 125-156
- Донець Л. С. (1987) *Особливості мови художніх творів про Київську Русь // Культура слова* (Вип. 32), с. 34-38.
- Катамба Ф. (2005) (2nd ed.), *Routledge*, с. 322.
- Катамба. Ф. (2005) *English Words: structure, history, usage*. с.240
- Пастернак Б. (1989) *Світ Пастернака*, с.73
- Р. Колінгвуд. (1994) *Oxford: Oxford University Press*, с. 510
- Селіванова, О. О. (2008). Загальні й лінгвістичні методи дослідження. *Лінгвістика: напрями та проблеми*. Полтава: Довкілля-К, С. 48–64.
<http://ehbook.co.kr/7530>
- Кі-Мун Лі, С. Роберт Рамсей (2011) *A History of the Korean Language* с. 1-103
- Reynolds, A. (1999) *What is historicism?*, 13 (3), с.275-287.